

da se bo očenaša naučil. Kmali po smrti Karola Velikega pa zapové papež Evgeni II. v rimskem shodu (l. 826.) da naj se ustanovi pri vsaki škófijski cerkvi šola, kjer se bo razlagalo sv. pismo, pa tudi po vseh farnih soseskah veška šola. Dasiravno je pa ta ukaz veljal morda le za Laško ali pa celó le za papeževe dežele, vendar nam le očitno priča, da je sv. cerkev zmiraj skazovala se zvesta mati šoli, in da je tudi v tistih časih skerbela za svojo hčer, ko si jo naj mogočnejši knez izvolil je za svojo ljubljenko.

(Dalje prih.)

Kratek obris godbine povestnice.

(Dalje.)

Do tega časa je bila edina skerb skladateljjev, bolj in bolj izobraziti harmonijo t. j. mnogoglasje. Melodija ali redoglasje se je čisto zanemarilo, in je bilo ravno po šegi Palestrinove pisave propadu blizo. Enoglasno petje ni imelo nikakoršne veljave, le mnogoglasno se je gojilo in čislalo. Posvetna glasba je bila popolnoma propadla. Zdaj pa se je harmonija polastila tudi posvetne glasbe. Madrigale, t. j. lirične pesmi so začeli na mnogoglasne napeve prepevati, in l. 1540. so bile skladbe te verste splošna šega. Po ti poti pa se je posvetna godba močno olikala in na visoko stopnjo povzdignila. Ze od 14. stoletja začensí se je vedno bolj širila ljubav za gledoi gre, ki so pri svečanostih vsake verste posebno na dvorih zgornje italijanskih knezov neopustljiva šega postale, sklenjene večidel s petjem in plesom. Take igre pa so bile začetek nove dobe za godbino razvitje, za veselo razvitje, kakoršnega bi po drugi poti nikdar dosegla ne bila. Začele so se

Spevoigre (Oper).

Perve muzikalno-dramatične predstave so bile tako imenovane „misterije“, t. j. dramatične predstave kake povesti iz sv. pisma. Neka družba romarjev je l. 1380. v Parizu kralju Karolu VI. tako igro igrala, namešano s petjem, ki je bila neki sprejeta z neizrekljivim veseljem. Ta družba, ki so jo pozneje imenovali „brate Kristusovega terpljenja“ (Passions-